

5. Заедно сме били на една екскурзия в чамкория, пампорово или андола. На тази екскурзия ояха проф. Москов и покойния проф. Бояджиев. Имаше и жени. Беше навярно жената на Бояджиев, на Москов. Може да е бил и проф. Тончо Гадер. Бяхме се разположили на една поляна и цял ден или половин ден прекарахме в спорове. Бодихме непринудени разговори за политика, философия, наука. Това ще да е било коколо 1950 г. От това може да се направи извод, че Димов е поддържал връзките си с колегите си хистолози и ембриолози.

6. Като човек Димов беше не толкова потаен, колкото срамежлив, стеснителен и самостоятелен. Затова не е шумял около онова, което работи. Той сам се е олюскал във всяка работа, без да използва чужд труд.

Изводи и впечатления за характера му - срамежлив и стеснителен; учен, предприемчив, действен; в него си оставаше нещо още инфантилно. То личеше и по лицето, и в цялото му поведение. У него имаше едно недостатъчно овладяно поведение на тялото. Понякога имаше малко необмислени, детски, не много сериозни, незрели постъпки. С други думи имаше нужда от психотерапия. Движеше се по улиците малко като изтърван. Един известен и знаменит човек следва да има друго дамодържание и обладание. Що се касае обаче за мисли и логика, беше напълно издържан. Ако бяхме по-близки приятели, можех да му предложа малко психотерапия, защото като личност имаше нужда от това.

Не беше снажен, нито красив. Беше слаборляк, имал е и някакво заболяване. Лицето му беше малко остро към брадата, а челото - умно. Но не беше красив. В говора му нямаше, смелост, убедителност, натрапчивост. Външността не може да не му е ока-